

Midas Dekkers

Poot & Poes

Korte verhalen over hond en kat

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

DE PEKINEES

Waarom tilt een hond zijn poot op bij het plassen? Omdat hij geen handjes heeft. Als een mens tegen een boom plast, richt hij met zijn handen, een hond doet het met zijn achterpoot. Aangezien poot en plasser in de lies aan elkaar vastzitten, wordt mét de eerste ook de laatste opgetild. Hierbij kromt de hond zijn achterlijf naar de boom toe, zodat zijn kop vanzelf van het onsmakelijk tafereel wordt afgewend.

Niet alleen honden doen het zo. Ook vossen, echte wolven en andere hondachtigen tillen hun poot erbij op. En het is zelfs van een poes bekend, maar die was door honden grootgebracht. Normaal hoeft een poes zijn poot niet op te tillen. Poezen zitten nu eenmaal anders in elkaar dan honden. Hun piemel is naar achteren gericht. Aangezien daar geen poot in de weg zit, hoeft een krolse kater slechts zijn staart op te tillen om de boom te besproeien, of uw meubilair.

Ook honden hoeven eigenlijk niet zo moeilijk te doen. De meeste teefjes en puppy's plassen gewoon op hun hurken. Alleen een reu tilt telkens zijn poot op om bomen, lantaarnpalen en pantalons van zijn luchtje te voorzien. Zo ba-

kent hij zijn territorium af, afficheert hij zichzelf als leider of correspondeert hij met teefjes, die tijdens hun loopsheid ook weleens een potje willen heffen.

Het is een heel gedoe. Als driekwart miljoen reuen elk per dag een dozijn bommen markeren, zijn dat toch bijna tien miljoen plasjes bij elkaar. En alle inspanning is vergeefs, want elke geurvlag wordt zo snel mogelijk weer door een volgende hond overgeplast. Er is duidelijk iets misgegaan. Vroeger, toen honden nog ordentelijke wolven waren, tilde alleen de Grote Leider van de horde zijn poot op en onderstreepte daarmee in geuren en kleuren zijn macht. Onze honden leven niet meer in een horde en als Grote Leider zien ze merkwaardigerwijs hun baas. In feite zouden dan ook niet de honden, maar hun bazen boom na boom, lantaarnpaal na lantaarnpaal moeten beplassen. Slechts omdat de baasjes het lelijk af laten weten, doen de ondergeschikten het ondankbare markeerwerk. Een lamme poot krijgen ze ervan.

Waarom markeren honden dan ook zo hoog? Kan het niet wat lager, gewoon op het trottoir? Dat kan wel, maar daar wast de regen de geur snel weg. Bovendien zit de neus van een hond op dezelfde hoogte als zijn plasser en levert ho-

rizontaal richten dus de beste resultaten op. Of zou schuin omhoog nog beter zijn? Nee. Als de hoogste geurvlag de beste zou zijn, was de grootste hond tevens de hoogste in rang; maar wie de grootste is, dat kan een hond niet schelen. Daarom blaffen kleine keffertjes even dapper als grote loerissen. Een dog, die gemakkelijk een plashoogte van een meter haalt, richt, als hij de geurvlag van een pekineesje ruikt, met de poot nauwelijks omhoog, op een centimeter of tien. Aan de hoogte waarop een grote hond mikt, kun je feilloos zien hoe groot de hond was die er het laatst is langsgekomen. Omgekeerd kan een pekineesje alleen de geurvlaggen van medepekineesjes, tekkels en corgi's van zijn kanttekening voorzien; die van een Deense dog blijven buiten zijn bereik. Til daarom op zijn verjaardag, zodra hij zijn poot optilt, uw hele pekinees eens een stukje op, zodat hij er ook eens bij kan, de *underdog*.

DE CHRISTENHOND

Vroeg of laat gaat ook de duurste hond stuk. Je hebt erbij die twintig jaar meegaan – het record is bijna achtentwintig – maar de meeste honden laten het veel eerder afweten. Hun baas treurt, en koopt een nieuwe. Maar wat gebeurt er met de oude hond? Begraven, cremieren, de vuilnisbak, een gat in de tuin, oké, maar dat is de vraag niet. Ik bedoel de eigenlijke hond. Wat gebeurt daarmee? Komen honden in de hemel?

De expert bij uitstek, de paus, laat zich er zelden over uit. Toch is hij de sleutel tot de oplossing van het probleem. Kijk maar goed als hij weer eens op de televisie is. Valt u niets op? Mij wel, telkens weer. Of hij nu op reis is of thuis, op zijn balkonnetje, nooit heeft hij een hond bij zich. Dat is raar. Andere machthebbers vertonen zich om de haverklap met honden. Juliana had haar N'Zara, Elizabeth doet het met corgi's, Amerikaanse presidenten worden er pas uitgegooid als ze hun hond aan de oren optillen, Hitler had een hond. Keizer, koning, admiraal: honden hebben ze allemaal. Een hond is de ideale onderdaan. Als prins kun je er vast op oefenen en later als koning kun je er vertederend mee op de foto.

Een paus zou zo'n beest ook best kunnen gebruiken, maar hij doet het niet. Dat is al zo sinds de eerste paus, de heilige Petrus, die het niet zo op honden had. Zoals 'de gewasschene zeug tot de wenteling in het slijk', schrijft Petrus ons, zo keert 'de hond weder tot zijn eigen uitbraaksel'. En die afkeer had Petrus niet van een vreemde. Jezus Christus, die was de eerste hondenhater van onze jaartelling. 'Het is niet betamelijk,' zei Hij, 'het brood der kinderen te nemen, en den hondkens voor te werpen.' En op de berg predikte hij: 'Geef het heilige den honden niet, opdat zij niet te eeniger tijd dezelve met hunne voeten vertreden, en zich omkeerende u verscheuren.' Tot de laatste bladzijde van de bijbel toe worden de honden in één adem genoemd met 'de hoereerders en de doodslagers en de afgodendienaars, en een iegelijk, die de leugen liefheeft en doet'.

Dat lazen de eerste christenen graag. Als ze aan één dier het land hadden, afgezien natuurlijk van de leeuw, was het de hond wel. Al sinds oudtestamentische tijden gold een hond in het Midden-Oosten als laf, smerig, lui, stom en verachtelijk. Sla er de boeken van het Oude Testament maar op na. Hoewel de hond bij veel Hindoes, Oude Egyptenaren en moderne

Nederlanders heilig is, is hij voor de bijbel een symbool van Satan zelve. Zelfs doen als de honden gold bij christenen lang als godslastering. Wie het met zijn vrouw had gedaan *quomodo canis* – als de hondjes – kreeg van zijn biechtvader als penitentie tien dagen op water en brood; anders zou hij branden in de hel, voor eeuwig aan zijn vrouw *quomodo canis* vastgeklonken.

Het is duidelijk: God heeft geen hond; in de hemel ligt niets om in te trappen; honden komen niet in de hemel – althans niet in de onze. Misschien is het dáárom dat zo weinig honden christelijk zijn.

DE JACHTHOND

Soms komen twee mannen met gestrekte armen op elkaar af. De een grijpt de ander stevig bij de hand en ze beginnen aan elkaar te schudden. Hoe moet dit aflopen? Met de vrije handen slaan de twee op elkaars schouder. Je houdt je hart vast. Maar er is niets aan de hand. Het is een groet. Dat zie je aan de glimlach en de opgetrokken wenkbrauwen.

Lastiger is het met honden. Op niets is het woord 'onstuimig' zo van toepassing als op de begroeting door een hond. In een flits van haren, tong en tanden heeft hij zich op je geworpen. Heeft je laatste uur geslagen of wil hij spelen? Tijd om te kijken of hij glimlacht en zijn wenkbrauwen heeft opgetrokken, ontbreekt.

Honden geven elkaar geen handen. Liever ruiken ze ter begroeting aan elkaars kont. Dat zouden wij ook vaker moeten doen. De begroeting van een bevriend staatshoofd door onze minister-president zou er veel vrolijker van worden. Maar daar komt niets van in. Liever dan wij van onze honden, leren onze honden van ons. Bij gebrek aan handen moeten zij ons pootjes geven. Dat hebben ze opvallend snel onder de knie. Sommige doen het al uit zich-

zelf; je hoeft hun uitgestoken poot alleen nog aan te nemen. Maar met groeten heeft dat niets te maken. Jonge honden steken hun poot uit om de melk uit hun moeder te kloppen of bij hun vader om eten te bedelen. Voor een kleine aalmoes bedelen ze net zo bij jou.

Toch heb ik de indruk dat je het minder ziet, honden die een poot moeten geven. Misschien is het maatschappelijk minder aanvaardbaar om zo nadrukkelijk in het openbaar de baas te spelen, al zou je dat gezien het overige gedrag van hondenliefhebbers niet zeggen. Misschien ook let ik niet goed op. Wat ik wel zeker weet, is dat je het woord 'poot' minder hoort. Nog niet zo lang geleden zeiden veel mensen 'poot' tegen wat nu 'gay' heet. Daarbij werd besmuikt gekeken en met de ene hand plat op de andere geklopt. Dat verklaart het malle woord. Een poot is eigenlijk een hand. Met je handen gaf je, de palm van de ene op de rug van de andere, aan dat iemand van de verkeerde kant was.

Het woord was er later dan het gebaar. Dat zie je elders eigenlijk alleen bij de getallen. Onze voorvaders konden al goed op hun vingers rekenen voordat ze tot tien konden tellen. Nog steeds zijn er talen zonder woorden voor getallen boven de vijf. Als je de voetbaluitsla-

gen hoort, behoort ook het Nederlands daartoe. De populariteit van het voetbal bij moderne intellectuelen doet het ergste vrezen voor het moderne rekenonderwijs.

‘Geef me de vijf’ kun je net zo goed tegen een hond zeggen als tegen zijn baas. Honden hebben ook vijf vingers. Maar of er onder honden ook zo veel poten zijn? Volgens bioloog Bruce Bagemihl wel. In zijn boek *Biological Exuberance* stikt het bij de dieren van de homo’s. Ook bij honden. Na vermelding van homoseksuele cavia’s en lesbische hamsters verbaast je dat niet meer; zelfs ‘veel gewone aquariumvissen’ zouden ‘homoseksualiteit’ vertonen. Wat je van de hond verbaast, zijn vooral de rassen in het boek. Poedels, keeshondjes, bichons of pekinezen noemt Bagemihl niet als homo, wel beagles, cockerspaniëls en Weimaraners. Allemaal jachthonden! Wie had dat van zijn cockerspaniël gedacht? Je gaat een jachtpartij toch met heel andere ogen bekijken. Wat te denken van de jager? En als zijn hond al homo is, hoe een nicht is dan zijn paard?